

[Indenrigsministeren.]

ventes at ville indbringe klart ulovlige beslutninger for tilsynsmyndigheden, og sådanne beslutninger hører nu engang til sjældenhederne. De beslutninger, om hvis lovlighed der kan være tvivl, således at udfaldet af tilsynsmyndighedens behandling af en eventuel klage ikke på forhånd er givet, kan man næppe realistisk forvente indbragt for tilsynsmyndigheden af forvaltningschefen.

Efter den kommunale styrelseslov og de kommunale styrelsesvedtægter ligger beslutningsmyndigheden hos kommunalbestyrelsen, udvalgene og borgmesteren.

Hvad enten beslutningen træffes af kommunalbestyrelsen, et udvalg eller borgmesteren, har kommunaldirektøren ansvaret for, at den kommunale forvaltning som led i sagernes forberedelse fremskaffer og bearbejder oplysninger og fremkommer med indstillinger om, hvad der er tilrådeligt og lovligt ud fra de hensyn, som den enkelte administrationsgren har til opgave at varetage. Der følger endvidere af stillingens beskaffenhed en forpligtelse for forvaltningschefen til, hvis han bliver opmærksom på en ulovlig beslutning, at orientere borgmesteren herom.

Min tillid til ansvarsbevidstheden hos kommunalbestyrelser og borgmestre er så stor, at jeg tvivler meget på, at nogen kommunalbestyrelse eller borgmester vil gennemføre beslutninger, som de ved er ulovlige. Man må herved erindre, at ethvert udvalgsmedlem kan standse udførelsen af en udvalgsbeslutning og indbringe sagen for kommunalbestyrelsen, og at ethvert medlem af kommunalbestyrelsen kan forelægge en kommunal afgørelses lovlighed for denne.

Hertil kommer, at den borger, til hvem afgørelse rettes, i reglen vil have mulighed for at indbringe afgørelsen for en højere administrativ myndighed, i sidste instans vedkommende ressortministerium. Den borger, der finder sin ret krænket gennem en ulovlig kommunal eller statslig afgørelse, vil endelig altid kunne indbringe sagen for domstolene.

I praksis fungerer tilsynsrådene og indenrigsministeriet endvidere — specielt inden for områder, der ikke er underlagt rekurs til højere forvaltningsmyndighed — i kraft af bestemmelsen i den kommunale styrelses-

lovs § 61 rent faktisk som borgernes rekursorgan i relation til kommunalforvaltningens lovmæssighed.

Endelig har borgerne, for så vidt angår de kommunale administrationers afgørelser, mulighed for at forelægge sagen for folketingets ombudsmand.

Herudover har der i administrativ praksis og domspraksis udviklet sig regler om sagernes behandling, der tager sigte på at sikre, at forvaltningsafgørelser er lovlige og rigtige fra starten. Jeg skal her blot som eksempler nævne reglerne om habilitet og om offentlighed i forvaltningen.

Af *Bernhard Bawnsgaard* (RV) til ministeren for offentlige arbejder (8/8 75):

„Vil ministeren hurtigt tage initiativ til en forhandling med Skanderborg kommune om ydelse af en eventuel erstatning til kommunen, fordi vejdirektoratets udflytning til Skanderborg er opgivet?“

(Spm. nr. 303).

Begrundelse.

I forbindelse med de planer, staten for nogle år siden havde om at udflytte vejdirektoratet til Skanderborg, disponerede Skanderborg kommune på forskellig måde for at forberede modtagelsen af vejdirektoratet.

Af dispositionerne blev en del foretaget på kommunens eget initiativ, medens andre blev foretaget efter samråd med den ansvarlige minister.

Skanderborg kommune har siden henvendt sig for at få erstatning for sine dispositioner, senest i august måned.

I Skanderborg er man naturligvis stærkt opsat på at få alle udgifter erstattet, og der tales om:

„At man må kunne stole på udtalelser fra ansvarlige ministres side, når man kan stole på en hestehandlers ord, når man handler heste på torvet i Varde.“

I et brev af 7. august har kommunen nu opfordret folketingsmedlemmer valgt i Aarhus amt til at tage initiativ, fordi ministeren ifølge et telefonisk svar ikke vil spille ud.

Sagen bør afsluttes nu, og selv om Skanderborgs dispositioner ikke som helhed har medført et juridisk ansvar for staten, så må sagen alligevel tages op til en forhandling. Staten har tidligere i lignende tilfælde talt